

Τῷ 1868 ἡ ἰδέα τῆς προσηλυτίσεως εἰς
ο. καθολικισμὸν ἐποικήσατο νέα, προσόους
Η. Α. Μ. βίβρω, σφαινομοσά ἐθελκύετο ὑ-
πὸ τῶν καθολικῶν χολαγῶν τῆς κοινότη-
τος Νιόστουρσβον (ἐν Ἀλσάτς), ἥτις ἔχει

οντες δε οί εκεισε φεροι του αρτιαν-
 ου καταστήματος την πληθύν-
 των, τουτ' όπερ αποδεικνυσι την εις
 όλους προθυμίαν των κατοίκων, εργα-
 ζομεν ενταυθα εφισταμένης ομολο-
 γίας των περι ανεγέρσεως νέου οικοδο-
 τος, επειδή εκεινο εν ᾧ δέομεν, την
 ὁδόν διὰ χοράσας, καί ως εκ τούτου
 φερον καί αυτις εν ενταυθα, ὅπως μὴ
 ληθῇ ἡ ἐναργής της οικοδομης, ἥτις καί
 τὴν 24 αὐγούστου, καί ἐντός ὁλί-
 ποτε ταύται.

Ν. Μ. Ε.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

...όντες, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ὁμοῦ βίη
καμήλου; καὶ περὶ τὰ 2000 πρό-
α.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

1873,	λ.
Είσαγωγή 2,201,968,000.	20
Έξαγωγή 2,534,588,060.	6α

ΓΑΛΛΙΑ

PIKON EMPORION. TO

1873,	λ
2,201,968,000.	20
534,588,060.	6α

ΤΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ ΣΧΟΛΕΙΑ.

Η επιτροπή των ξένων σχολείων Τραπεζούντας απέστειλε χιμινόν το επόμενον προς δημοσίευσιν έγγραφον.

Προς τὸν ἑλληνογλωσσικόν κύριον Γ. Κ. Παπαδόπουλον.

Περὶ ποσὸν ἀνέει!

Στεροφούμενος ὡς μὴ ἐρελε τῆς πολυτιμότητος ἡμῶν συνεργασίας ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ δυσχερὲς ἔργῳ τῆς παιδείας ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς ἑλληνογενεῖ πληθυσμῷ, σπεύδω μὲν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν εὐχαρίστητον πρὸς ὑμᾶς καθήκοντος· διότι, ὡς περὶ τοῦ συμβούλιον τῶν πύλων σχολείων ὑπ' ὅψιν ἔχον τὰς μεγάλας ὑμῶν ἐνέργειας καὶ λόγῳ ὑπὲρ ἡμῶν τῆς πατρίδος, πᾶν προσήκοντος ἐγγεγραμμένον ἐκπληροῦται, οὕτως ἡ ἐπιτροπὴ ὑμᾶς κυρίως σχολῶν εἰσηγήτην αὐτῆς καὶ ἐργάτην ἐκ τῶν πρώτων, ἀναλογισμένη δὲ ὅτι καὶ ἐκτὸς αὐτῆς οὐ διαλείψατε φρονήματα ἐργαζόμενοι καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ τὸ ἔργον αὐτῆς συμπληροῦντες, ὁρᾶτε δὲ ἐκ τῶν ἀποφάσεων τῶν εὐεργετουμένων ὁδῶν ἡμῶν νὰ ἐκφράσῃ ὅσον καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας μὲν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν, τὰ εὐκρινῆ δὲ συγχαρητήρια ἡμῶν ἐπὶ τῷ παροτρυντικῷ φέλλῳ, μετ' οὗ ἐνεκαρτέρησται ἀπαρνησάμενοι ἡμᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς ὅς οἶόν τε γενικωτέρας καὶ προσωπικωτέρας παιδείας.

Διαβιβάζοντες δ' ἡμῖν οἱ μὲν ἡμῶν τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀσπασίας τῆς στερεώσεως ἀκαμάτου ἐκ τοῦ σύγγεγρυσ συναντιληπτοῦτος ἐστὶν ἡ ἐλπίς ὅτι καὶ ἐφεξῆς οὐ διαλείψετε παρόντων, ὡς ἡμῖν ἐνίσταται, τὴν συμπράξιν ἡμῶν τῇ ἐπιτροπῇ, ἐκφράζοντες τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀρετὴν ἡμῶν ἀγάπην καὶ ὑπολήψιν.

Ἐν Τραπεζούντῃ, τῇ 25 αὐγούστου 1874.

(Υπογ.) ὁ πρόεδρος

Γ. ΔΟΜΝΗΚΟΣ ὁ γραμματεὺς

(Τ. Σ.)

ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΦΙΛΗΚΑΛΩΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Θρακικοῦ Συλλόγου ἀνήγγειλεν ἐκφράσεις δι' ἐγκυκλίον πρὸς τὰς διαφόρους τῆς Θρακίας ἑλληνικὰς κοινότητας τὸ ποσὸν ὅσον ἀνέει μετὰ τὸ παρὸν ἔτος εἰς τὰς διαφόρους τῆς Θρακίας σχολὰς. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Σύλλογος δὲν ἐλάβε τὰς ἀναγκαίους ἀπαντήσεις ἀπὸ τῶν τὰς κοινότητας, ἐπιστολῇ καὶ διὰ τοῦ τύπου οἱ ἀνέει μετὰ τὸ παρὸν ἔτος (1874-75) τὰ ἐξῆς ποσὰ εἰς τὰς ἐξῆς ὑφάρ.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σαλαμίνας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 εἰς βιβλία.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Ἀργυρίου εἰς τὸ χαρτὸν ἀνὰ ἑκάστην 15.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λέρονος ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Δέρονος ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

Εἰς τὸν σύλλογον Βάρνης ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 40 πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἐκτὸς ἑλληνικῶν σχολείων.

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σηλυβρίας ἀνέει ἀνὰ ἑκάστην 10 καὶ τὰς ἀνὰ ἑκάστην 10.

ὁπότε τὴν Ἀθηνᾶν Φειδίας. Ἡ τῆς κεφαλῆς ὡραίου εἶναι ἀνοστήρ παντὸς ἑγγράμμου. Ἡ κόμη ἐλαφρῶς κυματίζουσα καὶ περὶ τὸ μέσον τοῦ μετώπου διεστραμμένη καθίσταται τὴν τοῦ προσώπου μορφήν θελκτικὴν ἢ μεγαλοπρεπὴ αὐτῆς στάσις ἀναμνηστικὴ μὲν τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἀρχαίου ἐκπαιδευτικοῦ ἔχει· ἀλλ' ἡ γλυκύτης τοῦ βλέμματος καὶ ἡ κίνησις τῆς κεφαλῆς κεκλιμένη ὀλίγον πρὸς τὰ ἑμπρὸς παρέχει αὐτῇ ἐκφραστικὴν ἐξέλιξιν. Καθόλου δ' εἰπείναι, τὸ ἀγαλμα τοῦτο καὶ περ ἀναγόμενον εἰς τὸν πρώτον αἰῶνα μετὰ Χριστὸν καὶ θεωρούμενον ὡς ῥωμαϊκὴ μίμησις ἐξόχως τινὸς ἀρχαίου ἀγάλματος ἐμποιεῖ παντὶ τῷ προσκεκτικῷ θεωμένῳ ἐντύπωσιν ζωηρὰν καὶ ἀναμνηστικὴν τὰς κολλήσεως τοῦ Φειδίου ἀγάλματος τῆς πολυλογίας τῶν Ἀθηνᾶν, ἀπερ ἦσαν ὁμοειδήματα ἔργων εὐχαρίστητος καὶ δόξης τῶν Ἀθηνᾶν. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο ἀποτελοῦσιν ἐξ τεμνυχμάτων νῦν προσρησσομένην ἐν δὲ ἐν Volletti (τῇ πάλαι πλῆστον τῇ Νεο-πλῶντος) δὲ ὅνομα τοῦτο. 6,000 γράμματα ἡγοράσθη τὸ ποσὸν ὑπὸ τοῦ γλύπτου Vincenzo Pacotti πωληθὲν παρὰ τινος χωρικοῦ τὸ ἐν Παρίσι μαρμαρῶν πωλητῆς τοῦτο τῆς Ἀθηνᾶς ἀγαλμα.

Τοῦ Ἀρεως καὶ τῶν περὶ τὸν Ἀρη ὑπερβύσας ἀνακλινόμενος καὶ ἀνακλινόμενος ἐξ ἑλπίδος ἀπασαί φέρουσι τὸν χαρακτικὴν χειρὸς μεταγενεστέρης ὀλίγον τὴν προσοχὴν ἐπισπώσας διὰ τὴν τῆς τέχνης κατὰπύσιν.

Ὅταν δ' ἐντύπῃ ἀπαλλοτρίωται χωροῦμεν πρὸς τὰ ἑμπρὸς ὑπ' ὅψιν ἔχοντες τὰ τὴν Ἀρροδίτην πλῆστον τῆς ἔργα. Ἡ οὐρανία αὐτῇ καὶ πᾶν ὁμοίως θεὰ εὐρίσκειται ἐν τεσσαράκοντα καὶ δύο σκηνῇ, περιττώσας τὴν μεγάλην λατρίαν, ἢ ἡ ἀρχαίτης ἀνέειναι αὐτῇ. Ὅπου τις δὲ σταθρῇ, βλέπει μίαν Ἀρροδίτην ἐν τῇ μεσότητι μεμνημένην μετὰ ἄλλων ἀγαλμάτων καὶ πλῆθος αὐτῇ ἐν οὐδὲν ἄλλῳ μουσεῖον παρατηρεῖται· εἶναι σχεδὸν πάντα τὰ ἔργα ταῦτα ῥωμαϊκῆς ἐπιχρῆς καὶ δηλοῦσι μέχρι τινὸς βαθμοῦ εἶναι ἐκθληθῆναι οἱ ἄλλοι ἀσθητικοὶ ῥωμαῖοι ἐν τοῖς ἐν ἔργον, ἀλλὰ τὸ μοναδικόν, ὅσον τὸ μουσεῖον τοῦτο ἐκτίθηται, καὶ εἰ μὴ ἦσαν ἐν τῷ Βρετανικῷ μουσεῖον τὰ ἀσπλάγχνος ἀσποκαλίστα ἀριστουργήματα τοῦ Παρθενώου, τὸ ἀπᾶρ- μίον καὶ περικαλλέστατον ἀγαλμα, ὑπερ ἡ ἀρχαίτης διερχόμενον ἐν κοσμῇ χωρῇ ἀλλοτρίαν, εἶναι ἡ Ἀρροδίτη τῆς Μήλου, ἡ οὐρανία αὐτῇ τῆς ὡραίου τῆς καὶ τοῦ ἰδανικοῦ ἔρωτος θεὰ καὶ προστάτις. Ὅτε τὸ πρῶτον μετὰ καὶ ἄλλων ἡμετέρων εἰσθλῶν ἐν τῷ τῆς πλατικῆς τμήματι καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ἰδανικοῦ τμήματος θεὰς τοσούτων ἔργων τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ μικρὸν περισσεύουσιν τὰ ἄλλα ἀγαλματα, ἐν μόνον καὶ δικαίως ἀνεγερθῆναι μετὰ προθυμίας· διότι πάντες ὅσοις μέλει διὰ τὰ ἔργα τῶν προγόνων ἡμῶν γινώσκουσιν οἱ τὸ μουσεῖον τοῦ Λούβρου κατέχει τὸ καμινθίον τοῦτο. Νὰ εἰσέλθῃ λοιπὸν τις ἐν τῷ μουσεῖον καὶ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν Ἀρροδίτην τῆς Μήλου, ἥδε ἐν εἰσθλῇ ἀνέειναι ἀσπλάγχνος· εἰς τὴν προσηγορίαν ἐπὶ δὲ ὡς περὶ τοῦ καὶ θαυμάζει τὰ τῆς ζωγραφικῆς ἀριστουργήματα· κατελθόντες δὲ εἰς τὰς τῆς ἀρχαίας πλατικῆς αἰδοῦσας ἐλάμβανον τὴν διδασκαλίαν τῆς αἰδοῦσας τῶν τεσσάρων ὡρῶν καὶ οἰσθοδωρῆσαντες διδασκόμεθα πρὸς τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος αἰδοῦσαν, μετὰ μικρὸν τῆς Παλλάδος καὶ ὑπερὸν τῆς Μελπομένης, ἐνθα θαυμάσαμεν τὰ κολλήσεως τῶν αἰδοῦσαν τούτων ἀγαλματα· ἀποκαμνόντες δὲ ἠδελύσκειν πᾶν ἡ εἰς νῦν ἀναγερθῆναι δρᾶμεν ν' ἀναπαύ- θωμεν ἐπ' ὀλίγον ἐν τῇ παρακειμένῃ τῆς Μελπομένης αἰδοῦσῃ, ἐν ἣ κατὰ καλὴν τύχην ἐβρᾶν πολυτελεῖς ὁπλοιστοῦ ἐκτετα- σμένην ἐβρᾶν ἡμῖν ἄλλ' ὅσοι ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις δὲ εἰδομένη δὲ εὐρυκόσμητα ἀπέναντι τοῦ ἀριστουργήματος ἐκείνου, ὅσον ἐβρᾶν ἡμῖν ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπι- γραφῆς. Μετὰ τὰς συνήθεις ἐκφράσεις καὶ ἀσπλάγχνος πρὸς ἐβρᾶν τοῦ θαυμάσιου ἡμῶν ἡντιστοῦν προσκεκτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος. Μὴ ζητεῖν ἀναγνώστη, τὴν πρῶ- τὴν ἐντύπωσιν ὁμολογούμεν ἄνευ φθοῦν νὰ μὴ ἐλθῇ τις οἱ φαντασία ἐπὶ τῆς τούτου ὡραίου, ἡ δὲ πραγματικὴ ἐ- φαίνεται οἶον ἀνιμασμένη. Τοῦτο αὐτὸ ἐκπᾶσθαι καὶ πρὸς τὴν περιγραφὴν ἦδη la belle joconde τοῦ Vinci. Δὲν εἶναι ὅμως οὐδὲν τὸ πρῶτον βλέμμα καὶ πρὸς τὸ τρίτον ὅσον τῆς περισσοτέρου ἵσταται ἀπέναντι αὐτοῦ, ὅσον ἀνιμαστικὸν ἐξέταξί τοῦ τε ὅλον καὶ τὰς μετ' ἐκαστα λεπτομέρειας, τοσοῦτον θαυμάζει καὶ οὐκ ἀλλοτρίως τούτου. Δὲν εἶναι τίποτε, ἀν' ὅλην τὴν στήθεσιν στυγνὰ ἀπέναντι ἐνὸς ἀριστουργήματος· εἶναι δὲ δικαίον ὅτι Vinci εἶναι τέσσαρα ἕλα ἐπὶ συνεχῶς ἐργαζόμενος καὶ μὴ ὅλον ν' ἀποχωρηθῇ τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ἀς λέγουν οἱ, καὶ ἂν λέγουν οἱ ἄλλοι πως φρονούμεν περὶ τοῦ ὅλου τούτου ἐργαζόμενον ἔργον· ἡμεῖς περὶ μὲν τῆς belle joconde εἰπόμεν ἦδη τὰς ἐντυπώσεις μας, περὶ δὲ τῆς Ἀρροδίτης ἀρκούμεθα νὰ εἰπώμεν οἱ ἐν ποιητικῇ τῇ ἐκτὸς οὗτος καὶ ὑπὲρ τῆς Ὁμορφῆς ἡ καὶ ἄλλοι τὴν ὑπερτοκὸν συνελάμβανον ἐν νῶν νὰ παραστήσῃ ἰδανικῶς τὸ κάλλος καὶ τὴν συμμετρίαν τῆς χάριτος διὰ τῆς ποιητικῆς, δὲ ἦδεν ἀπομακρυνθῇ τοῦ τύπου, ὅν πα- ριστάται τὸ ἀγαλμα τοῦτο· ἡ βελτιοῦν ὁ καλλιτέχνης ἀναδείκνυται νὰ παραστήσῃ ἐν ἀνθρωπίνῃ γυναικείᾳ μορφῇ τὴν θεὰν ταύτην τῆς ὡραίου ἐπέτυγεν ἐπὶ το- σούτων, ὥστε φαίνεται ὅτι πράγματι τὸν ὅλον τούτου κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἡ Ἀρροδίτη τῆς Μήλου δὲν εἶναι ἀντιπῶν, ὡς περὶ ἄλλα ὡραία φρονούμεν, ἀλλ' ὅλος πρωτότυπος καὶ πρῶτον θαυμα- σίας καλλιτεχνικῆς διανοίας. Δὲν εἶναι μὲν ἔργον αὐτοῦ τοῦ Φειδίου, ἀλλὰ δὲν

ἀπομακρύνεται τοῦ τύπου καὶ τῆς σχολῆς αὐτοῦ· καίτοι μετὰ τῆς σχολῆς τοῦ Φει- δίου καὶ τῆς τοῦ Παρθενώου· μετέγον δὲ τῶν καλῶν ἀριστοτέων εἶναι διὰ τούτου καὶ ἀπᾶρμύλλον. Τὸ ἀγαλμα, ὡς ἔχει νῦν, συνίσταται ἐκ πέντε τμημάτων ἐπιτυχῶς προσρησσομένου, ἦτοι 1) τῆς ποσότητος 2) τῶν περιεκαλυμμένων κνημῶν. 3) καὶ 4) τῶν δύο σκελῶν καὶ 5) τοῦ αὐχένος· ἐλλεί- πουσιν αἱ χεῖρες, ὁ ὅστις πρὸς καὶ ὁ βρα- χίονες εὐρήσθησαν δὲ καὶ δύο τῶν χειρῶν ἀποσπάσματα, ἀπερ περιφυλάττονται ἐν ἰδιαιτέρῃ θέσει, ἀλλ' οὐδὲν ὅλον ἀποτελοῦ- σιν· ἀλλὰ καὶ ἡ ἑλλειψίς τούτων καὶ ἡ περὶ τὰ πλάγια τοῦ αὐχένος καὶ τοῦ στή- θους τριβὴ οὐδὲν σχεδὸν ἀφαιροῦσι τῆς χάριτος.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μνησὸς μεθυσμένου τοῦ 1820 ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ, ὅπου καὶ τὸ ἐκπᾶσθαι, πλῆστον τοποθετήσας τινὸς καλούμενης Κάστρου ἐπὶ τῆς αὐτῆς σχεδὸν θέσεως τῆς ἀρχαίας πόλεως χωρικός τις καλούμενος Γεώργιος ἐνασχολούμενος εἰς τὴν ἐκτίσιν δέσφου εἶδεν αἰφνὴς αὐτὸν νὰ κα- ταπέσῃ εἰς ὑπόκομον ἐλθὼν νὰ ἐξαμαλύνῃ τὸ βῆθος τοῦ νεύου ἐισοδὸν νέου σπι- λαίου λελεξυμένῳ ἐπὶ βράχῳ· ἐνταῦθα λοιπὸν εὖς μεμνημένα τρεῖς Ἑβραῖοι, στυ- λοβάτας τινὰς μετ' ἄλλων τμημάτων μαρ- μαρῶν καὶ τέλος τὴν προσηγορίαν τῆς Ἀρρο- δίτης, καὶ μετέγενεσις ἐν τῷ ἐκτὸς αἰῶνι. μετὰ δύο ἐβδομάδας ἀναζητῶν ἐκ νέου ἀνεκάλυψε τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀγάλματος καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀσπλάγχνος ἀρχαίας γλυπτικῆς ὁ καὶ διαμένον πρόεδρος τῆς Γαλλίας τότε κ. Brest μαθὼν τούτο ἐ- γραψὲ τῇ προεδρίᾳ αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ διὰ Σμύρνης διαυθνεῖται βραδύτερον τοῦ δέοντος περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ κ. De Ri- vière πρεσβυτοῦ τότε τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλῃ· ὁ πρόεδρος οὐχ ἦτον ἐβρᾶν τούτο τῷ τῷ χωρικῷ καὶ τοῖς προ- κλητῶν τῆς νήσου ἐπιφυλάττοντος τὸ δι- κάσιμα τῆς προεδρίας ἐπὶ τῆς κτή- σεως τοῦ ἀγάλματος. Τούτων δὲ γιγνο- μένων ὁ Dumont d'Urville ἀξιωματι- κὸς τοῦ πλοίου Chevette ἐβρᾶν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μήλου καὶ ἰδὼν τὴν 19 ἡμέραν τοῦ ἀγάλματος τοῦτο ἤβλεν ἀ- γορεύει αὐτὸ ἀντὶ 1,200 φράγκων, ἀν' ὁ πλοίαρχος δὲν ἔλεγεν εἰς τὴν ἀδύνατον νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου· περιωρίσθη λοιπὸν εἰς τὸ νὰ σχεδιασθῇ τὴν προ- σέγγιν, ἢ παρεχόμενος βραδύτερον ἐν Κον- σταντινουπόλει τῷ ὑποκόμῃ Μαρκέλλῳ, εἰς δὲ κ. de Rivière ἐβρᾶν τὰν ἀνείων ἐν εἰρήνῃ καὶ εἰς Μίλον πρὸς ἀπόπλιν τοῦ ἀγάλματος. Φθὰς δὲ τὴν 23 μαῖου ἐλάβε ὅτι ἡ Ἀρροδίτη ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ἀλγήνην πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Καὶ τῷ ὅντι, ἦτοι μάλιστον μάλιστα νὰ μετακομίσωσιν αὐτὴν ἐπὶ ἑλληνικῷ βρεῖον μετὰ τουρκικῆς ση- μαίας διδουμένου εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ Ὁκονόμος οὗτος, διότι τοιοῦτον ἦν τὸ ὄνομα τοῦ μοναχοῦ, κατηγορηθείς ἐπὶ κα- ταχρήσειν ὑπὸ τῶν συναρθεσάντων αὐτοῦ μετέβαινεν πρὸς ἀπολογία ἐν Κωνσταντινου- πόλει, ἐθα ἡλπίεσεν δὲ τὸ πλῆθος τοῦ- τούτου ὅπου ν' ἀποκηρὶ τὴν εἰσοδικὴν τοῦ Νικολάου Μουρῆζι δραγομάνου τῆς Ὑψ. Πύλης. Ἐπειδὴ δὲ ἐβρᾶν εἰς τὴν μετα- κίνησιν, πρὸς τὸν ὁ Μαρκελλὸς κατέλαβε τὸ μεταφέρειν τὴν Ἀρροδίτην ὅλην σπεί- ραν ν' ἀγοράσῃ αὐτὴν διὰ λαομασίαν τοῦ μαρκελλοῦ De Rivière ἀντὶ 6,000 φράν- κων, ἦτοι εἰς τὴν μεγαλειότητα τῆς μετὰ τοῦ μοναχοῦ συμφωνηθείσης τῆς 25 μαῖου τοῦ 1820 τὸ ἀγαλμα εἶχε μετακομίσθῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου Estafette ὡς εἶχεν εὐρεθῇ ἐν ἀποσπασματικῇ εἰμαίᾳ δὲ πλεόντων τεσσά- ρων μνημῶν ἐν τῷ πλοίῳ διαλθόντι διὰ τῆς Πύλης, Κύπρου, Σάμους, Ἀλεξανδρίας καὶ Πειραιῶς, ἐθα ὁ ἀρχιλόγος Fauvel ἡν- νύθη νὰ μελετήσῃ καὶ θεωρήσῃ τὴν Ἀρρο- δίτην. Μετ' ὀλίγον μαθὼν ταῦτα πάντα ὁ Μουρῆζις καὶ πρὸς ἀναγκαστικῆς κατὰ τῶν νηπιῶν κατεβίβασεν αὐτοῦ εἰς πρῶ- τιμον 7,000 γράμματα. Ἀλλ' ὁ μαρκελλὸς κατανόησε ν' ἀποδοκιμασθῇ παρὰ τῆς Ὑψ. Πύλης ἡ διαγωγή αὐτῇ τοῦ δραγομάνου, αὐτὸς δ' ἀνεδίει τὴν πλῆρωσιν, ἢ ἐ- ποιήσαντο οἱ δούτις ἐκεῖνοι καὶ κατόπιν. Μετὰ τινος δὲ τοῦ πλοίου εἶχε ἐκδρομὴς μετὰ τὸ ἀγαλμα ἐβρᾶν ἐν Κωνσταντινου- πόλει τὴν 24 ὁκτωβρίου ὁ δὲ περσευτικὴ θαυμασίας αὐτὴν ἐβρᾶν εἰς Μίλον, ἀνε- γέρθη δὲ ὁπολιτικῶς ἀσπλάγχνος καὶ εὖς μετὰ καὶ ἄλλων ἀρχαιοφίλων ὁ- λῖγα τινὰ, δὲν ἠνύθηθαι ὅμως καὶ τὸ ὅλον τῶν χειρῶν ν' ἀποτελέσῃ. Περὶ δὲ τὰ μέγα τοῦ φεβρουαρίου τοῦ 1821, ἦτοι μετὰ ἐν περίπτῳ ἐτος ἀπὸ τῆς εὐρείας ἡ Ἀρροδίτη προσεγγίσθη παρὰ τοῦ μαρκελλοῦ ὅπου τῷ βρεῖνι μετεβίβηθαι εἰς Πειραιῶν, ἐθα κατεβίβασαν τοὺς βραχίονας, οὗς ὅμως ἴλιαν ὁρῶς ὁ III Λουδοβίκος διάταξε ν' ἀ- φαιρῶσιν ἀνέκον καὶ δικαίως ἡγηγούμενος νὰ προσεβίβῃ ἔργον νεώτερας χεῖρας παρὰ τῶν ἀριστουργημάτων τούτων. Μετὰ μικρὸν γνω- ούσεως τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ ἀγάλματος διπλωματικῇ ἤσαντο δικονομικῶς μεταξὺ τῶν ὑπουργίων τῆς Γαλλίας καὶ Βαυα- ρίας· διότι ὁ βασιλεὺς τῆς τελευταίας ταύτης χώρας εἶχεν ἰδοκνηθῆναι τὸ ἐν Μήλῳ θεῶτον ἀπὸ τοῦ 1814 ἀπῆρται ὅπως δούθ' αὐτὸ τὸ ἀγαλμα ἔτε δὲ- θεν εὐρεθῇ ἐν αὐτῷ· ὅπου ἀπεβίβηθ' ὁ- στερὸν ὡς μὴ ἀληθῆς, τῆς ἰδιοκτη- σίας τοῦ Γεώργι ἀπεχόμενης πεντακτίσια βήματα τοῦ θεάτρου. Τούτοις περὶ-

